

"Quan era un nen la vida dels altres éssers em posseïa,
m'entrava a dins
amb grans onades.

Guaita'l aquell infant encantat, assegut al pedrís, prop del portal de l'hort.
Els ulls se li tornen grossos, se li obren i obren les òrbites, es queden com
dues basses que emmirallen les imatges de la tarda de maig. Les granotes
comencen a raucar: el tòrax, les cames, l'engonal se li volatilitzen i amb el
Ter viatja ample cap
a la platja de Pals; dins seu els sàlics, els sanguinyols i
pollanques; té les balmes de cada riba plenes d'anguiles.

Ara que escric això, m'enyoro del plaer de sentir-me blau-marí a les set de
la tarda, travessat per orenetes i rantells. El pas de nen-tarda a nen-vespre
era més agradable que una visita de l'àngel de la guarda: anava perdent
llum, però guanyava colors sobre Rocacorba i al cel era vermell, lila, groc,
verd-gris. Cap a les nou, els raucs de les granotes eren blancs, vehements
com objectes sagrats a l'entorn de
les bombetes mal penjades que il·luminaven, amb prou
feines, el carrer de casa, el Pou Vilà ple d'herbes."